

Sikje

Uit het leven gegrepen

Liefde...kennen wij die nog? Dagelijks vraag ik mij af wat mensen in deze samenleving nog onder liefde verstaan; wat onze maatschappij zo immoreel, zo hard, zo onmenselijk maakt. Wat lijkt er over te blijven in deze terreurlistige en egocentrische Samen-Leving? Waar blijft de werkelijke interesse? Ware betrokkenheid? Zorg? Opoffering? Ondersteuning? ...waar is het hart gebleven? Wat levert deze maatschappelijke welvaart ons op in de geest? Wat is eigenlijk het werkelijke verlangen dat achter deze schijnbare materiële rijkdom ligt? Is dat niet de ervaring van het andere rijk dat ons laat voelen dat wij leven? Waarachtige bewogenheid? Bezieling? Passie? Ware betrokkenheid en liefde voor elkaar, voor alles Dat Is? Helemaal verbonden? Met hart en ziel? In volle overgave?

Uit het leven gegrepen...

Tijdens een gesprek over mijn EKO-logische extensieve zoogkoeienhouderij, met een begripvol en medelevend Skal-controleur (controle orgaan voor biologische landbouw- productiemethoden); echt een man uit de praktijk, Hoera!, werd ik getroffen door zijn opmerking dat hij zelf boer was geweest en tijdens de MKZ-crisis geruimd..”ach, het was maar in het achterhuis...” . Van zijn gezicht was een pijnlijke trek af te lezen, en mijn gedachten en gevoel gingen terug naar de dood van mijn echtgenoot, “in het voorhuis” en recent het verlies, letterlijk uit het leven gegrepen, van mijn lievelingschaapje “uit het achterhuis”.....

Sikje

Ik begreep er niets van, het leek zo overdreven, het was toch maar een schaap? Dagen heb ik diep verdriet gevoeld, mijn leblammetje, opgepakt nadat zij vlak na haar geboorte niet snel genoeg met moeder mee kon

Marieke Peletier met Sikje

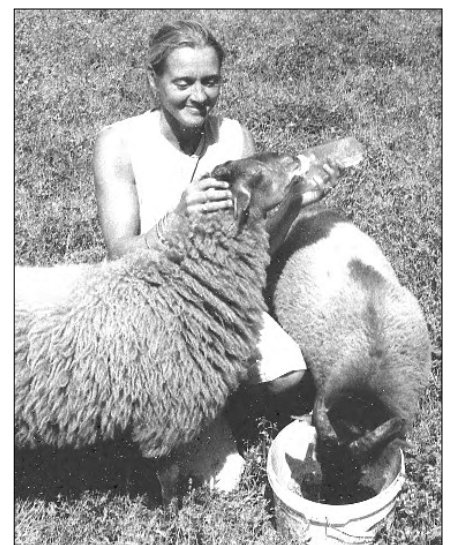

Sikje, opgenomen in de huiselijke kring komen, opgejaagd door een stel jaloerse jonge paarden die haar een doods-trap gaven. Zomaar “pats” met het voorbeen; een pootje helemaal verbrijzeld. Woedend was ik, en ontsteld hoe mededogenloos en schijnbaar onnatuurlijk dit liefdeloos tafereel van dit hulpeloze hoopje schaap zich als een kat en muisspel voor mij afspeelde. Gespalkt en vertroeteld in een doosje met een flesje, voelde zij zich al rap veilig thuis, en waarachtig, ze lag met mijn hond Sarah in de mand, keek (stiekum) op de bank met de kinderen mee naar de televisie, en eiste hiermee haar plek op in het gezin.

Eenmaal groot genoeg, terug in de kudde, heeft zij zelf vier prachtige lammeren gekregen. Een genot om iedere dag door haar begroet te worden, en daarmee dagelijks de verbinding te bestendigen door even dat contact,

(Foto's: Viathou Peletier)

even die vragende blik, die aanraking en dankbaarheid te tonen en voelen... een ware verbinding en vreugde die zij mij dagelijks, vaak vol humor en teder-

Viathou geeft Sikje de fles

heid gaf. Is dit liefde?

En dan opeens, door ongelukkige omstandigheden tijdens het voeren schuift zij half onder het voorwiel van de trekker. Verdoofd en hulpeloos, half verlamd ligt ze daar. Ontgoocheling! Een knoop in mijn maag, naar de dierenarts waar zij zich volledig in overgave laat bekijken. Ik voel en hoor haar pijn, mijn pijn, het weten dat mijn beslissing zal zijn haar uit haar lijden te helpen. Weer die keuze, weer dit verlies, deze plotselinge ontbinding van deze dierbare verbinding, geen ontmoeting meer, geen vreugde meer. Zij weet het ook, zoals alle dieren "het Weten", en steekt haar kop in mijn jas onder mijn arm. Haar gevecht, haar laatste adem.... Tranen.....

Ware Levensbeleving

Tranen die nog dagen zullen vloeien... waarom? Het was toch immers in het achterhuis? Nee, het is de liefde die deze tranen veroorzaakt. Of het nu achterhuis of voorhuis is! De liefde voor het leven, de liefde voor de mensen, de dieren, de planten, die het leven in al zijn vreugde en verdrieten doet Leven! De liefde die de verbinding mogelijk maakt, de ware zorg, de ware betrokkenheid, de ware passie, het ware begrip, en de ware bezieling van de ware Levensbeleving.

Sikje als volwassen schaap

Hechten en ont-hechten, verbinden en ont-binden, sterven en weer geboren worden. De cirkel van het (be)leven verbonden met het Hart! Dat is pas Echt Leven!

Dankbaarheid

Vanmorgen liep ik naar de schapen op Hoog-Deelen waar nu een hele grote

dikke sullige stier rustig kauwend, samen met gretige opdringerige schapenbekkies, uit de kuil-voerbak eet. En daarbij?... vier piepkleine brutale lammetjes die mij nieuwsgierig vragend aankijken met die prachtige nog blauw-violette oogjes en vervolgens eigenwijs aan mijn laarzen en broek beginnen te knabbelen...precies Sikje.

Ik ben diep geroerd, en een groot gevoel van dankbaarheid voor het vertrouwen dat ik dit kleine steentje van liefde en zorg mag bijdragen in deze verharde samenleving stroomt door mij heen. Wat een voorrecht om het leven zo te mogen beleven .. Wat voel ik mij *rijk*- in de geest van deze Aard(e)!

Kwijtgeraakt

Waar het werkelijk om gaat, het rijke gevoel van het opgaan in ware Liefde, de verbinding met moeder Aarde en de innerlijke bron van Eenheid...de stroom van Leven ...een liefdevol Levend bestaan..... zijn wij dat kwijtgeraakt?

Viathou Peletier

De grote jongens houden de wacht op Hoog Deelen

(Foto: Louis Fraanje)